



ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. P.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Rudolfem Postlem, advokátem se sídlem v Podbořanech, Masarykovo nám. č. p. 14, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2011, č. j. 1393/DS/2011, JID 63002/2011/KUUK/Hyk,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

## O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 15. 4. 2011, č. j. 1393/DS/2011, JID 63002/2011/KUUK/Hyk, kterým došlo k zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Žatec, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24. 1. 2011, č. j. MUZA 38130/2010/ODSH/ME/238-14, jímž jednak ve výroku ad I. byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), a také ze spáchání přestupku dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění vozidla“), za které mu s odkazem na ust. § 16 odst. 2 zákona o pojištění vozidla byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a také mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč, a jímž jednak ve výroku ad II. bylo vysloveno, že na základě doloženého lékařského

potvrzení a zjištěných okolností v průběhu řízení správní orgán posoudil původní obvinění Policie ČR žalobce z porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), tím, že při řízení vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem a čímž měl spáchat přestupek v této části ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích pro porušení zákona o silničním provozu, se řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích zastavuje. Přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 6. 10. 2010 kolem 8.15 hod. na místní komunikaci v obci Žatec, ul. Osvoboditelů, ve směru z centra města na obec Staňkovice, řídil motorové vozidlo tov. zn. OPEL Astra 1,7 combi, r. z. „X“, se zapojeným jednoosým přívěsným vozíkem zn. Maro, r. z. „X“, a při kontrole hlídkou Policie ČR bylo zjištěno, že při řízení nebyl připoután bezpečnostním pásem a na výzvu policisty nepředložil doklady k taženému přívěsnému vozíku – doklad o registraci a zelenou kartu či doklad o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a dále také lékařské potvrzení o výjimce při používání bezpečnostního pásu. Současně žalobce navrhoval, aby soud uložil žalovanému nahradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

V žalobě vyjádřil přesvědčení, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. V odvolacím řízení proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 24. 1. 2010 se totiž žalobce domáhal, aby žalovaný toto rozhodnutí prohlásil za nicotné, což žalovaný neučinil a namísto toho dotyčné rozhodnutí potvrdil. Žalobce přitom nicotnost prvoinstančního rozhodnutí ze dne 24. 1. 2010 spatřuje v existenci vad, které jej činí vnitřně rozporným. Tuto skutečnost žalobce dovozuje z toho, že prvoinstanční správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 24. 1. 2010 ve výroku I. uznal žalobce vinným dvěma přestupky, a to podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích a podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění vozidla, s tím, že za tyto dva přestupky mu byla uložena sankce v podobě pokuty ve výši 2.000,-Kč a také povinnost uhradit náklady správního řízení. Ve výroku II. dotyčného rozhodnutí ze dne 24. 1. 2010 pak ovšem prvoinstanční správní orgán řízení o přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích zastavil. Dle žalobce tedy prvoinstanční správní orgán ve výroku II. svého rozhodnutí zastavil řízení o přestupku, z něhož žalobce v části výroku I. tohoto rozhodnutí uznal vinným. Žalobce je proto přesvědčen, že tato vada činí prvoinstanční rozhodnutí ze dne 24. 1. 2010 nicotným ve smyslu ust. § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť jej činí zcela vnitřně rozporným, když část výroku I. a část výroku II nemohou vedle sebe obstát, jelikož jedna část výroku je v rozporu s druhou částí a navzájem se popírají.

Dále žalobce uvedl, že ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 24. 1. 2010 poukazoval i na to, že prvoinstanční správní orgán porušil zákon i tím, že uznal žalobce vinným z přestupku ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění vozidla, neboť nevzal v úvahu při svém rozhodování skutečnost, že ačkoliv žalobce nepředložil při silniční kontrole potřebné doklady o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem přívěsného vozíku, tak zasahujícím policistům nabídl jejich předložení do 5 minut, kdy by je přivezla žalobcova manželka přivolaná žalobcem telefonicky. V této souvislosti žalobce ve svém odvolání namítal i skutečnost, že prvoinstanční správní orgán při svém rozhodování nevzal v úvahu ani to, že žalobce byl vzdálen od svého domu cca 500 m, takže mohl i sám potřebné doklady neodkladně obstarat. Dále poukazoval na to, že prvoinstanční správní orgán nevyužil existující zákonné meze pro správní uvážení a náležitě neposoudil míru společenské škodlivosti tohoto konkrétního případu. Pokud by tak totiž učinil, nepochybně by zjistil, že stupeň škodlivosti tohoto konkrétního pochybení žalobce je takový, že by odůvodňoval a

umožňoval vyřešení věci jiným, mírnějším způsobem. Žalovaný se přitom dostatečně nezabýval všemi okolnostmi případu, neboť se v podstatě nezabýval žalobcovými námitkami o tom, že prvoinstanční správní orgán nevzal v úvahu to, že žalobce mohl a chtěl ve velmi krátké době předložit kontrolujícím policistům potřebné doklady, což mu však nebylo umožněno, a také o tom, že prvoinstanční správní orgán měl volit vůči žalobci uložení mírnějšího opatření.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že v daném případě žalobce byl správním orgánem uznán vinným jednak z přestupku ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění vozidla, jehož se dopustil jako fyzická osoba tím, že jako řidič vozidla v rozporu s ust. § 17 odst. 1 tohoto zákona nepředložil zelenou kartu či doklad o hraničním pojištění. Z ust. § 17 odst. 1 citovaného zákona přitom vyplývá, že při provozu vozidla na pozemní komunikaci je jeho řidič povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie ČR. To neplatí pro řidiče vozidla s výjimkou z pojištění odpovědnosti a řidiče cizozemského vozidla, jehož pojištění odpovědnosti je zaručeno kanceláří pojistitelů cizího státu. Ze spisového materiálu přitom vyplynulo, že žalobce v době kontroly hlídkou Policie ČR nepředložil mj. zelenou kartu.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce se rovněž dopustil přestupku ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích tím, že hlídce Policie ČR na požádání nepředložil k tažnému přívěsnému vozíku doklad o jeho registraci. Tím žalobce porušil ust. § 6 odst. 8 písm. b) silničního zákona, z něhož vyplývá, že řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu. Z doložených písemností vyplývá, že žalobce uvedený doklad u sebe neměl a toto ani v průběhu řízení nepopírá. Dle žalovaného tedy není pochyb o spáchání uvedeného přestupku.

Vedle toho žalovaný poznamenal, že žalobce byl viněn i ze spáchání přestupku dle ust. § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, z něhož vyplývá, že řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v ust. § 4 a § 5 tohoto zákona dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, jestliže jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu, což žalobce dle hlídky Policie ČR nebyl a z tohoto důvodu byl žalobce stavěn. Žalobce hlídce Policie ČR na požádání nepředložil lékařské potvrzení o výjimce při používání bezpečnostního pásu, třebaže toto potvrzení musí mít řidič u sebe a na požádání policisty je musí předložit ke kontrole. V této souvislosti žalovaný zmínil, že žalobce dotyčné potvrzení doložil v průběhu přestupkového řízení, takže doložil, že v době zastavení hlídkou Policie ČR nemusel být ze zdravotních důvodů připoután. S přihlédnutím k této skutečnosti proto prvoinstanční správní orgán dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích řízení o tomto přestupku ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) téhož zákona zastavil.

Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalobcova námitka nicotnosti prvoinstančního rozhodnutí není vůbec důvodná. V daném případě prvoinstanční správní orgán totiž byl věcně příslušný k projednávání předmětných přestupků žalobce, a proto nicotnost dotyčného rozhodnutí ve smyslu ust. § 77 odst. 1 správního řádu dána není. Nicotnost dotyčného rozhodnutí není přitom dána ani podle ust. § 77 odst. 2 správního řádu, protože bylo vydáno v souladu s příslušnými právními předpisy a o spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích a přestupku podle ust. § 16 odst. 1 písm. c)

zákona o pojištění vozidla není pochyb. Žalovaný dospěl nezávisle na hodnocení prvoinstančního správního orgánu k závěru, že žalobce svým jednáním nepochybně porušil ust. § 6 odst. 8 písm. b) silničního zákona a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Dále žalobce porušil ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění vozidla porušením ust. § 17 odst. 1 téhož zákona. Žalovaný trvá na tom, že se prvoinstančním rozhodnutím zabýval řádně v celém rozsahu, přičemž rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou vydána v souladu s platnými právními předpisy, byla vydána orgány k tomu příslušnými, vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahují předepsané náležitosti.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není naprosto důvodná.

Předně se soud zabýval žalobcovou námitkou nicotnosti prvoinstančního rozhodnutí, přičemž ve vztahu k této námitce soud z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný, zjistil, a to konkrétně z úředního záznamu ze dne 6. 10. 2010, č. j. KRPÚ-339/PŘLN-2010-PK, že při inkriminované silniční kontrole žalobce provedené hlídkou Policie ČR dne 6. 10. 2010 bylo policisty zjištěno, že žalobce řídil motorové vozidlo se zapojeným jednoosým přívěsným vozíkem, přičemž jednak při řízení nebyl připoután bezpečnostním pásem, a to aniž by na výzvu policisty předložil lékařské potvrzení o výjimce při používání bezpečnostního pásu, dále jednak na výzvu policisty nepředložil doklady k taženému přívěsnému vozíku – doklad o registraci a jednak na výzvu policisty nepředložil zelenou kartu či doklad o pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla. Hlídka Policie ČR tedy při dotyčné silniční kontrole zjistila hned tři přestupková provinění žalobce, která se žalobcem nebyla vyřešena na místě samém. Na základě těchto skutečností pak Policie ČR učinila tzv. oznámení o přestupku ze dne 7. 10. 2010 prvoinstančnímu správnímu orgánu za účelem dalšího postupu pro podezření, že žalobce porušil ust. § 4 písm. a), ust. § 4 písm. b), ust. § 6 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 8 písm. b) a ust. § 6 odst. 8 písm. c) silničního zákona, čím mělo dojít k přestupkovému jednání proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, které spadá pod ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

Dále soud z obsahu správního spisu soud zjistil, že v následném správním řízení vedeném před prvoinstančním správním orgánem byl žalobce rovněž viněn ze spáchání tří přestupků, a to že při řízení motorového vozidla se zapojeným jednoosým přívěsným vozíkem nebyl připoután bezpečnostním pásem, a to aniž by na výzvu policisty předložil lékařské potvrzení o výjimce při používání bezpečnostního pásu, dále že na výzvu policisty nepředložil doklady k taženému přívěsnému vozíku – doklad o registraci a také že na výzvu policisty nepředložil zelenou kartu či doklad o pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla. Tato skutečnost, tj. že žalobce byl projednáván ze spáchání tří přestupků, pak zřetelně vyplývá z rozhodnutí – příkazu o uložení pokuty prvoinstančního správního orgánu ze dne 18. 10. 2010, č. j. MUZA 38130/2010/ODSH/ME/238-3, které však bylo zrušeno v důsledku žalobcem podaného odporu, a také tato skutečnost vyplývá z výše citovaného prvoinstančního rozhodnutí ze dne 24. 1. 2011, č. j. MUZA 38130/2010/ODSH/ME/238-14, o němž bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím. Pro daný případ nemá přitom žádný význam to, že oproti Policii ČR prvoinstanční správní orgán učinil jinou právní kvalifikaci dotyčných tří přestupkových provinění žalobce, když dospěl k závěru, že ze strany žalobce mělo dojít k porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, které by mělo představovat přestupek dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích – když při řízení motorového vozidla se zapojeným jednoosým přívěsným vozíkem nebyl připoután bezpečnostním pásem, a to aniž by na výzvu policisty předložil lékařské potvrzení o výjimce při používání bezpečnostního pásu, dále že ze strany žalobce mělo dojít k porušení ust. § 6 odst. 8 písm. b) silničního zákona, které by mělo představovat přestupek rovněž dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích – když hlídce Policie ČR na požádání nepředložil k taženému přívěsnému vozíku doklad o jeho registraci, a že ze strany žalobce mělo dojít i k porušení ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění vozidla, které by mělo představovat přestupek dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění vozidla – když jako řidič vozidla nepředložil zelenou kartu či doklad o hraničním pojištění.

Za tohoto skutkového a právního stavu je soud toho názoru, že pokud žalobce v průběhu správního řízení po vydání rozhodnutí – příkazu o uložení pokuty prvoinstančního správního orgánu ze dne 18. 10. 2010 prvoinstančnímu správnímu orgánu náležitě zpětně doložil lékařské potvrzení o výjimce při používání bezpečnostního pásu dokládající skutečnost, že v době zastavení hlídkou Policie ČR nemusel být ze zdravotních důvodů připoután, vznikl prvoinstančnímu správnímu orgánu legitimní prostor, aby v prvoinstančním rozhodnutí ze dne 24. 1. 2011 rozhodnutí jednak ve výroku I. uznal žalobce vinným dvěma přestupky, a to podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích pro porušení ust. § 6 odst. 8 písm. b) silničního zákona a podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění vozidla pro porušení ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění vozidla, a současně, aby ve výroku II. dotyčného rozhodnutí řízení o přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích pro porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona zastavil ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. V tomto procesním postupu prvoinstančního správního orgánu, který je náležitě zachycen v dotyčném rozhodnutí ze dne 24. 1. 2011 ve výroku, jemuž koresponduje i odůvodnění, soud neshledává žádnou vadu, která by činila dotyčné rozhodnutí vnitřně rozporným, natož vadu, která by zakládala nicotnost tohoto rozhodnutí, jak zjevně mylně dovozoval žalobce. Část výroku I. a část výroku II. dotyčného prvoinstančního rozhodnutí ze dne 24. 1. 2011 mohou vedle sebe obstát, když nejsou spolu ve vzájemném rozporu a navzájem se nepopírají. Z tohoto důvodu soud nevyhodnotil ani rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno dotyčné prvoinstanční rozhodnutí ze dne 24. 1. 2011, jako nezákonné. Žalobcovy námitky v tomto směru tak soud vyhodnotil neopodstatněnými.

Soud se rovněž neztotožnil s žalobcovými námitkami o tom, že se žalovaný dostatečně nezabýval všemi okolnostmi případu, neboť se nezabýval žalobcovou argumentací o tom, že již prvoinstanční správní orgán nevzal v úvahu to, že žalobce mohl a chtěl ve velmi krátké době předložit kontrolujícím policistům potřebné doklady, což mu však nebylo umožněno, a že prvoinstanční správní orgán měl volit vůči žalobci uložení mírnějšího opatření. Po zevrubném prostudování odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že toto rozhodnutí je dostatečně zdůvodněno a netrpí tedy vadou v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění, pro které by byl soud jej zrušit s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ve vztahu k této žalobcově argumentaci vůči závěrům prvoinstančního orgánu, které žalovaný podrobně předestřel na str. 3 a 4 svého rozhodnutí, žalovaný v tomto rozhodnutí na str. 5 vyslovil zřetelný a jednoznačný právní názor ohledně toho, že z platné právní úpravy vyplývá, že při provozu vozidla s připojeným přívěsným vozíkem je řidič povinen mít u sebe mj. zelenou kartu a doklady o registraci taženého přípojného vozíku. Dále ve vztahu k této žalobcově argumentaci vůči závěrům prvoinstančního orgánu žalovaný konstatoval, že ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobce v době inkriminované kontroly hlídkou Policie ČR u sebe neměl požadované doklady v podobě zelené karty a dokladu o registraci taženého přípojného vozíku, což ani sám žalobce nepopíral, a proto není pochyb o spáchání dotyčných přestupků jednak podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích pro porušení ust. § 6 odst. 8 písm. b) silničního zákona a jednak podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění vozidla pro porušení ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění vozidla. V tomto právě nastíněném odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dle názoru soudu vysloven kategorický závěr žalovaného o tom, že ke spáchání dotyčných přestupků dochází – resp. došlo ze strany žalobce již v okamžiku provádění inkriminované silniční kontroly hlídkou Policie ČR. Z tohoto kategorického závěru, s nímž se ztotožňuje i soud s ohledem na relevantní právní úpravu obsaženou v ust. § 16 odst. 1 písm. c), ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění vozidla a ust. § 6 odst. 8 písm. b) silničního zákona, tak lze dovodit, že správní orgán nemá prostor při rozhodování o vině za dotyčné přestupky vzít v potaz skutečnost, že žalobce mohl a chtěl ve velmi krátké době předložit kontrolujícím policistům potřebné doklady, což mu však nebylo umožněno. Rovněž z tohoto kategorického závěru žalovaného vyplývá, že v důsledku kogentní úpravy obsažené v ust. § 16 odst. 1 písm. c), ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění vozidla, ust. § 6 odst. 8 písm. b) silničního zákona a ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích správní orgán nemá prostor při rozhodování o vině za dotyčné přestupky ke správní úvaze ohledně jejich míry společenské nebezpečnosti. Pokud ke spáchání obou předmětných přestupků dochází již v okamžiku, kdy řidič vozidla dotyčné doklady nemá u sebe při řízení, je při rozhodování o vině za tyto přestupky zcela irrelevantní, že řidič chtěl a případně i mohl ve velmi krátké době zpětně předložit tyto doklady správnímu orgánu. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že výše předestřená právní úprava týkající se dotyčných dvou přestupků neumožňovala vyřešení věci jiným způsobem, nežli uložení sankce v podobě pokuty. V této souvislosti s ohledem na žalobcovy žalobní námitky soud považuje za nutné uvést, že v daném případě bylo vhodné, aby i tyto dílčí úsudky byly žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně zmíněny, ovšem pokud tak žalovaný výslovně neučinil, nezpůsobuje to nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění v takové intenzitě nutně vedoucí k jeho zrušení soudem.

Pro úplnost k sankci v podobě pokuty ve výši 2.000,-Kč, která byla žalobci uložena v předmětné věci za dotyčná dvě přestupková jednání, a to jednak podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích pro porušení ust. § 6 odst. 8 písm. b) silničního

zákona - když hlídce Policie ČR na požádání nepředložil k tažnému přívěsnému vozíku doklad o jeho registraci, a jednak podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění vozidla pro porušení ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění vozidla – když jako řidič vozidla nepředložil zelenou kartu či doklad o hraničním pojištění, soud uvádí, že správní orgán legitimně rozhodoval o uložení sankce za přestupek dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění vozidla, který byl nejpřísněji postižitelný, což odpovídá dikci ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. V ust. § 16 odst. 2 zákona o pojištění vozidla je přitom výslovně zakotveno, že za tento přestupek lze v blokovém řízení uložit pokutu do 1.500,-Kč, což nebyl případ žalobce, neboť ten odmítl dotyčné přestupky projednat v blokovém řízení s hlídkou Policie ČR, a ve správním řízení, což je případ žalobce, lze uložit pokutu od 1.500,-Kč do 3.000,-Kč. Jelikož v příkazním řízení byla žalobci rozhodnutím - příkazem o uložení pokuty prvoinstančního správního orgánu ze dne 18. 10. 2010 uložena pokuta ve výši 2.000,-Kč, bylo ve smyslu ust. § 87 odst. 4 zákona o přestupcích vyloučeno, aby prvoinstanční správní orgán a posléze žalovaný ve svých následných rozhodnutích (ze dne 24. 1. 2011 a 15. 4. 2011) žalobci uložili jiný druh sankce, nežli finanční pokutu. Prvoinstančním správním orgánem uloženou sankci v podobě pokuty ve výši 2.000,-Kč je proto soud nucen vyhodnotit jako přiměřenou sankci a plně odpovídající zákonné dikci, když byla ukládána za dva přestupky a navíc byla uložena v dolní polovině hranice zákonné sazby s přihlédnutím k výpisu z žalobcovy evidenční karty řidiče. V důsledku této skutečnosti proto soud nemohl jakkoliv zvažovat vedle zrušení uložené sankce pro její nezákonnost. Pro úplnost soud ještě dodává, že o případné moderaci trestu za dotyčné přestupky nerozhodoval, neboť moderace trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. Žalobce však o upuštění od trestu v předmětné žalobě nepožádal.

Soud proto uzavírá, že vzhledem k výše uvedeným skutkovým a především pak právním okolnostem případu byl nucen vyhodnotit předmětnou žalobu jako nedůvodnou, neboť napadené rozhodnutí žalovaného včetně prvoinstančního rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval a navíc mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti ani nevznikly.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Ústí nad Labem dne 31. října 2012

**JUDr. Markéta Lehká, Ph.D.** v.r.  
samosoudce

Za správnost vyhotovení:  
Markéta Kubová